

Cristina Garabetanu

Cristina Garabetanu si trauma de a fi in corp

In teoriile despre corp un loc central il ocupa ideea de corp ca forma de reprezentare, ca produs al tehnologiilor de gen, dupa cum le numeste Foucault si mai apoi Teresa de Lauretis, care imprima trupul in functie de contextul istoric, socio-cultural. In acest sens corporalitatea nu exprima altceva decat o identitate modificabila in timp - aceea a genului - construita pe parcursul interactiunilor de tip social. Dar corpul nu este doar o structura pasiva, ci se modeleaza in functie de optiuni, preluand in acelasi timp un impresionant bagaj de influente necesar pentru integrarea sociala.

Fotografiile Cristinei Garabetanu investigheaza tocmai aceasta complexa relatie a persoanei cu corpul sau, cu ceea ce am punea numi in termeni psihanalitici, persona. Tanara artista alege un palier cautat si speculat cu precadere in arta feminista a anilor 60-70 care aducea in centrul atentiei corpul ca semn cultural si ca depozitar al unor trairi, al unor traume neexprimate pana in acel moment. Avangarda a produs o ruptura cu formele traditionale ale artei, iar cultura playboy a anilor 60 avea sa influenteze decisiv reprezentarile corpului. Pe langa discursul de tip feminist care utiliza corpul pentru a amenda pierderea identitatii cu valente culturale, politice, sociale samd. eliberarea sexuala a adus cu sine si imaginea femeii de consum, in perfecta contradictie cu principiile feministe, dar in acord cu directia post-feminista.

Pentru o tanara artista din Romania contemporana, asumarea unui demers explicit al exhibarii biologice reprezinta un act curajos absent de pe scena artistica locala, la nivelul artei practicate de femei, tocmai pentru ca abordeaza o cenzura. Privitorul neinstruct se raporteaza extrem de brutal si grosier la corpul dezgolit de conventia vestimentara. In consecinta, astfel de manifestari artistice trezesc in continuare in spatiul autohton, reactii negative, in lipsa unei educatii vizuale.

Fotografiile alb/negru ale Cristinei Garabetanu au forta sa comunice o trauma, un proces de alienare pe care femeia il traieste captiva propriului corp. Nu intamplator tanara artista practica un discurs autoreferential. Investigarea identitara implica femeia ca trup, ca prezenta biologica in sensul pe care Judit Butler, plecand de la teoriile lui Michel Foucault, il acorda corpului ca element performativ care joaca un rol, fiind o suprafata gravata si modelata de practicile puterii.

Olivia Nitis